

otrok, obrni svoje oko kvišku — k svojemu patronu, k svojemu vzoru. Ko boš videl zgled mladih svetnikov, boš tudi ti začutil novo moč in vse težave boš lahko premagal. V pridnem delu boš čutil neko sladko zadovoljnost — na tem svetu. Na drugem svetu pa prejme pridnost večno plačilo.

J a k. S - li č.

Naša Minka.

2. Pri fotografu.

»Jaz pa nekam grem; pa ti ne veš, kam.«

»Kam pa?«

»Z mamó greva, da bo Rebrov Lojze, čakaj no, kaj bo že...«

»Aha, fotografirat se greš, naslikal te bo Rebrov Lojze, kajne.«

»Da, da. O to bo lepo!«

S temi besedami je oznanila Minka domačemu hlapcu veselo novico, da se gre slikat. Njena botra namreč, ki živi dolí pri Ljubljani nekje, želi imeti njeno sliko.

»No, Minka, sedaj pa le z mano!«

Pa primejo mama Minko za roko in obe gresta na Višavo, kjer ima Rebrov Lojze svoj dom. Lojze je imel namreč tisto »mašino«, ki ž njo ljudi slika. Ko se mama z Lojzetom vse potrebno dogovore, ide Lojze na delo. Minki ukaže, da mora čisto mirno stati ob steni. Oh, to je bilo težko za tako živahno Minko! Lojze pa zagrne samega sebe s črnim prtóm, stopi za neko čudno reč, ki je stala na treh nogah, in gleda nekaj časa vanjo. Potem gre zopet k Minki, pa jo postavi malo drugače kakor preje, glavico ji malo privzdigne, da bi ne gledala preveč izpod čela, kakor takrat, ko jo mama kregajo. Nato stopi zopet za tisto čudno reč in zopet gleda v temo.

»No, sedaj je pa že dobro,« reče čez čas Lojze, Minka pa kar skoči k mami. Kdo bo pa stal toliko časa pri miru?

»Vidiš jo no, saj še nisi naslikana, pa že bežiš! Kam se ti pa tako mudi? No, le stopi šc enkrat nazaj.«

»Le ubogaj, Minka, pa pojdi.«

In Lojze začne zopet lezti v tisto čudno reč. Ko zopet Minki dopove, kako mora stati, kam mora gledati, kako mora držati roke, se vstopi pred »mašino«, pogleda Minko in reče:

»No, Minka, sedaj pa le mirno — mirno — tako — ena, dve, tri, — Je že dobro. Sedaj pa lahko greš k mami. Čez en teden pa pridi po slike.«

Ko se vrača Minka z mamo domov, mora seveda mami zastaviti celo vrsto vprašanj, da napase svojo radovednost: Zakaj je Lojze lezel v tisto čudno reč na treh nogah, ali ne bo pozabil, kakšno obleko je imela, kako bo Lojze slikal, ali bo Minka na sliki ravno tako velika, kakor je v resnici...

»No, Minka, kdaj bodo slike narejene?«

»Ne vem, saj mama vedo.«

»Veš, pa jih boš morala plačati, Lojze ne dela za-
stonj.«

»Bom že, saj bodo mama dali denar.«

»To je čudno pri tej stvari, hm, pravijo, da je prva slika najdražja, vse druge slike so pa bolj po ceni. Čudno to, res,« modruje Minki stari hišni hlapec Janez.

»Potem naj pa prvo sliko Lojze kar sam ima, druge naj pa meni dá,« se odreže Minka na to pojasnilo.

»Ali meniš, da bo? Saj ni neumen.«

* * *

Čez teden dni je šla Minka po slike. Pa ni poizkušala Lojzetu ponuditi prve slike, ker so ji mama odsvetovali. So že vedeli, zakaj. No, pa so bile tudi tako lepo vse pogojene, da Minka tudi ene ni hotela popustiti. Posebno ji je bilo to všeč, ko je opazila, da je njena slika nekoliko podobna mamini sliki, ki so jo imeli še iz mladih let. Pa Minka ni bila ničemurna radi tega. Še neka lepa misel se ji je zbudila v njeni glavicici. Slišala je že, da je njena duša slika ali podoba božja. Zato je sklenila vedno za to skrbeti, da bo kar moč lepa ta dušna slika, vsaj nekoliko podobna njeni nebeški Materi Mariji!

J. E. Bogomil.

